

V e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 46.88.74 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Delfgauw

Uitsl.v.publ.& abonn. v.Blankenburgstr. 76, 2517 XT Den Haag, tel.070-465592
(tussen 17.30 en 18.30)

Secretariaat: Troelstralaan 38, 2641 WG Pijnacker, tel.01736-6577

verschijnt 2x p. maand

29e jaargang nr 18

=====

=====

n a d r u k v e r b o d e n

10 mei 1985

x in de kantlijn betekent de vraag, - het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. In dit opzicht lijken wij dus sprekend op u allen in de menselijke wereld. Dit ongeacht het feit dat sommige mensen wat zich betreft daarover deels anders denken. Wij vinden het dan ook - in tegenstelling tot die anderen - heel erg prettig wanneer uzelf over alles na wilt denken.

Mijn onderwerp handelt over een ver verleden, maar werd door mij gekozen omdat daarin vele parallellen te vinden zijn met het heden. Als titel koos ik

S T R I J D I N A T L A N T I S

=====

Voor u is Atlantis een fabel, vaak opgerakeld, nooit begrepen. Het was een reeks van boeren en vissersstaten, langzaamaan uitgegroeid tot een handelsimperium met vele koloniale wensen en mogelijkheden.

Waar de handel eenmaal begint zien wij als vanzelf ook wat techniek en een uitgebreider weten ontstaan. Ook al bleven deze beide ontwikkelingen voornamelijk gekoncentreerd in de kaste van de priesters en de krijgers.

Langzaam maar zeker ontstond zo overal een toenemende macht, vooral daar een ieder op zich weer verschillende uitvindingen had gedaan en zo op eigen of verschillende wijzen de krachten van de natuur had onderworpen, getemd.

Maar waar waar macht ontstaat wordt deze ook dierbaar aan hen die haar bezitten. Lange tijd kwamen de koningen van de verschillende rijkjes bijeen in een hal waarin een zuil van de wet stond en bespraken in alle vrede en overleg hun eventuele problemen en geschillen.

Toch ontvaardden deze bijeenkomsten met het toenemen van de macht en de middelen van de verschillende rijkjes meer en meer in iets, wat u in deze tijd een ronde tafel konferentie zoudt noemen, een bijeenkomst die door regels en vooroordelen werd beheerst en waarbij een ieder een veto probeerde uit te spreken tegen alles, wat de macht van anderen dan zijn vrienden zou kunnen verhogen of hun welvaart zou kunnen bevoordelen.

De gedeelde belangen brachten partijen tot aanzijn die uiteindelijk uitliepen in het ontstaan van een noordelijk en een zuidelijk blok.

Elk van deze " blokken" meende over voldoende macht, kracht en wapens te beschikken om de anderen zijn wil op te leggen,

Natuurlijk sprak men steeds over vrede. Want dit doen mensen altijd wanneer zij in het geheim denken aan oorlog. Dus hoe meer men hoort dat de vrede nu wel voor altijd of de komende tijd zeker is gesteld, hoe gevaarlijker de situatie in feite is. En zo was het ook in die dagen.

Men had bepaalde middelen waardoor men de toen nog iets jongere aarde in beweging kon brengen. Om het eenvoudig te zeggen: men kon bepaalde gekontroleerde bevingen veroorzaken en had ook de mogelijkheid bepaalde erupties te bepalen en uit te lokken. Overigens zou deze laatste kennis de uiteindelijke ondergang betekenen van de resterende noordelijke delen van Atlantis.

Maar in het eerste grote geschil wonnen de noordelijken. De zuidelijken onderschatten de mogelijkheden van deze noordelijke kennis en meenden veel meer macht en mogelijkheden te kunnen onttelen aan hun eigen technieken die vooral berusten op het aftappen van bepaalde energien uit de aarde - ook de ionosfeer en het beïnvloeden van het weer door het veroorzaken van luchtstromingen e.d. Zij meenden dat hun vermogen om orkanen op te wekken en de richting van wervelwinden te bepalen voldoende zou zijn om de noordelijken voor eens en voor altijd mores te leren.

Tijdens een laatste bijeenkomst voor de oorlogsverklaring stonden de partijen tegenover elkaar en riepen steeds weer uit: wij zien het beter wij weten het beter, wij bedoelen het beter, ons denken, onze wijze van omgaan met burgers, priesters en zelfs slaven is de meest juiste.

Toen gebeurde het: men ging boos uiteen. De feitelijke aanleiding tot deze oorlog was overigens een betrekkelijk kleine: de noordelijken hadden weer eens een gezantschap ter onderhandeling gezonden naar de leider van de zuidelijke bond van vorsten.

Om duidelijk te maken hoe belachelijk hun voorstellen en aanspraken in zijn ogen waren liet de vorst hen ontdoen van al hun lichaams haar, een verinking aanbrengen. Hun geleide werd gedood, de gezanten zelf werden als een verzameling geplukte ganzen teruggebracht naar het noordelijke gebied.

Dat was de druppel die de memmer deed overlopen: de noordelijke trots was dermate gekrenkt dat men besloot zonder verwijl aan te vallen. Zij waren kennelijk er iets vroeger bij dan de zuidelijken. Tenminste: de eerste bevingen die de noordelijken gekontroleerd wisten te veroorzaken waren voldoende om het merendeel van de installaties waarmede men energie ontving en opwekte plus enkele inrichtingen waardoor men het weer probeerde te beïnvloeden eenvoudig onschadelijk te maken.

Nog in deze dagen bestaan er partijen die stellen dat degenen die het eerste vuur de besten kans heeft tot overleven. Ook in die dagen waren er al dergelijke " strategen". Alleen vertelde men toen nog niet, dat de eerste klap een daalder waard was. Iets wat ook nu niet werkelijk waar is, daar de kosten van een projectiel met voldoende werking meer dan 10.000.000 miljoen dollar kost.

Hoe de zaak verder lag? Degenen die wisten dat dergelijke conflicten onjuist en gevaarlijk waren en de middelen daartoe konden vinden waren uit beide rijken tijdig vertrokken naar kolonien elders. In het noorden bleven nog enige z.g. witte priesters over, maar het zuiden was door de witte broederschap praktisch geheel verlaten.

In het zuiden kwam hierdoor de invloed van de stadspreesters, die een soort godendienst hadden ingesteld, op de voorgrond. Hun goden hadden overigens deels een vissegestalte. Daar zijn later nog resten van aan te treffen bij b.v. de dagon-verering.

Deze priesters werkten natuurlijk veel mer orakels, maar bezaten ook

andere machtsmiddelen. Zij werkten o.m. met zaken die men nu naar ik meen aanduidt als "lye-lijnen". De kern hiervan is een stelsel van krachtlijnen dat te maken heeft met de stand van bepaalde sterren en planeten, maar feitelijk een raster van krachtlijnen vormt op aarde dat een groot deel van zijn kracht ontleent aan de eigen velden van die aarde.

Tijdens hun bloedige orakels hadden deze stadspriesters natuurlijk uit hun offers alles gelezen waarvan zij dachten dat hun meesters dit gaarne zouden horen. Want wie een goed bericht bracht werd gemeenlijk daarvoor rijkelijk beloond, wie echter een slechts bericht bracht of een mededeling die de meesters niet aangenaam vonden was in groot gevaar zijn rang en zelfs zijn leven te verliezen.

De stadspriesters aan beide zijden profeteerden dus overwinningen. De wijzen, waarop men niet wilde horen, trokken zich steeds verder terug in eenzaamheid en brachten hun tijd door in meditatie. De krijgers besloten al snel onderling het geschil even te regelen en de meesters waren het mede dank zij de gunstige voortekenen, daarmee geheel eens.

Misschien telt een miljoen mensen in deze dagen niet zo erg meer, maar in die tijd was, gezien het bevolkingsgetal van de wereld, een dergelijk aantal wel zeer veel. Deze eerste "ramp van atlantis", deze eerste grote oorlog onder de mensen, kostte meer dan een miljoen mensen het leven.

Wat overbleef was ook niet bepaald mooi en gezond. De aardbevingen waren dan wel gekontroleerd gebruikt, maar je kunt geen aardse schots verbieden ook op je eigen gebied mee te trillen en daar vernielingen aan te richten. Ook in het noordelijke rijk ging veel van grote waarde ten ronden en zelfs de toenmalige hoofdstad werd praktisch geheel vernietigd.

Later heeft men die hoofdstad weer opgebouwd, maar dan volgens een systeem dat in koloniale gebieden reeds in zwang was daar het een perfecte scheiding te weeg bracht tussen de kasten. De kern was een citadel waarin de hofhouding leefde, de vorst met zijn uitverkoren priesters, krijgers en raadslieden. Daarbuiten bevonden zich afzonderlijke ringen met een eigen verdediging waarin krijgers, burgers en slaven waren gehuisvest.

Wanneer ik u dit oude verhaal vertel zo hoop ik, dat u zich zult realiseren dat dergelijke zaken steeds weer voor komen. In alle grote ~~gewende~~ geschillen blijkt een opvallend punt voor te komen: de protagonisten, de feitelijke tegenstanders hebben iets gemeen.

Iemand heeft eens, sprekende over de tweede wereldoorlog, gesteld dat het eigenlijk een persoonlijkheidsconflict was tussen twee als zodanig geen erkenning vindende kunstschilders. Hierbij een toespelende makende op de liefhebberij van zowel Adolf als Winston. Mensen die overigens, zo als later zou blijken, geen onverdienstelijke schilders waren.

Een dergelijk voorbeeld is natuurlijk overdreven. Bij dergelijke geschillen spelen nog veel meer factoren een rol. Toch blijkt steeds weer dat tegenstanders met elkaar veel gemeen hebben en daardoor elkanders mogelijkheden en reacties onjuist inschatten - daar zij zichzelf als uniek plegen te beschouwen. Voor mij is dit een zozeer bewezen feit dat ik, zo inplaats van een ingenieur een ex-acteur aan het bewind was gekomen in de Ussr ik onmiddellijk zou gevreesd hebben voor de vrede op aarde.

Gelukkig zijn de miskende acteurs die een voornamen plaats in nemen nu niet ~~allanders~~ tegenstanders en hebben zij belang bij een wederzijdseulduldiging en schijn van vriendschappelijkheid.

Het is echter goed u te realiseren dat wereldomvattende conflicten of ~~grote~~ grotere oorlogen gemeenlijk voortkomen uit het onvermogen van leidende persoonlijkheden hun eigen beperkingen te erkennen.

Zodra een mens macht krijgt die meent, dat hij alleen weet wat waar is en goed is, wordt strijd bijna onvermijdelijk. Zodra iemand wil blijven uitgaan van eigen gelijk en de juistheid van eigen stellingen tegen alle rede of tegenstand is, is de ondergang nabij.

Wij hebben dit op aarde vele malen kunnen zien, o.m. bij de val van het perzische rijk, de ondergang van babylon, de meermalige ondergang van het in zijn tijd toch zeer grote en machtige Israel - na salomon - de val van het romeinse rijk, de vervalverschijnselen in het rijk van Karel de Grote en ga zo maar door.

Altijd weer komt er ergens iemand die meent dat hij het beter weet, iemand die zichzelf en anderen van overtuigt dat hij alleen weet wat mogelijk en goed is. Vanaf dat ogenblik loopt dat alles mis. Maar hij heeft macht nodig, zoekt dus ook macht, om zich te kunnen manifesteren.

Wat is die macht eigenlijk, waarmede zoveel mensen zich bezig houden? In feite is het deels een illusie, anderen deels het vermogen anderen te dwingen in een bepaalde richting en hen altans in schijn te laten toegeven dat men gelijk heeft.

Laat ons nu even naar de wereld van vandaag zien. Wij treffen hier wapens aan die wel niet gelijk of vergelijkbaar zijn met datgene wat in atlantis werd gebruikt, maar die in vernietigingskracht tenminste de gelijke en mogelijk de meerdere zijn van alles, wat men in dit verleden ooit hanteerde. Er is in ieder geval één groot verschil:

Bij de z.g. rampen van atlantis ging een deel van de wereld ten onder. Goed. Maar wat bleef was ook voortdurend bewoonbaar en bruikbaar. Bij de moderne wapens liggen de zaken wel even anders.

Bij het gebruik van bepaalde bacteriologische wapens b.v. zal men de besmette gebieden voor ruim een eeuw onbewoonbaar, in ieder geval onexploiteerbaar maken. Atoomstralingen zullen bij het gebruik van nu bestaande spervapens een mensgevaarlijke levensduur hebben van rond 1000 jaren of iets minder. Maar de kern van het zo besmette gebied blijft ook na die duizend jaren nog steeds geheel onvruchtbaar, terwijl daaromheen mutaties ontstaan die deels ook voor de mens gevaarlijk zijn en blijven.²

Bij één dergelijke bom is de rijkwijdte van de besmetting rond 50 km en het kerngebied tussen de 5 en 10 km groot. Maar hoe zit het dan als er vele, misschien honderde bommen vallen?

Je kunt hier over na gaan denken, er bang voor zijn. Je kunt ook je schouders ophalen en stellen, dat het hier alleen gaat om een dreiging die de veiligheid vergroot en nergens anders om. Maar laat ons dan niet vergeten dat in het tweede atlantis de mensen wapens verder ontwikkelden en zelfs installaties aanlegden terwijl zij stelden dat dit alleen geschiedde om zeker te zijn, dat de wet op de zuil met de tafelen der wet zou worden bijgesteld en zo een grotere vrede en juistere verdeling van mogelijkheden te waarborgen.

Het lijkt zo onbelangrijk: een nieuwe gouden plaats met inscriptie op een zuil neerhangen en dan nagaan, of dit niet veel beter zou werken. Alleen: niemand wilde ook maar een stapje toegeven. Het werkelijke gevaar schuilt inderdaad niet in de wapens, maar in de onverdraagzaamheid die voortvloeit uit een besef van eigen mogelijkheden en een overschatting van de eigen macht.

Men houdt dan geen rekening met anderen. Men bezit de enige waarheid. En een ieder die dit aantast tast in wezen ook je persoonlijkheid, je eigen ikbeeld aan. En liever dan dit ikbeeld ook maar iets te laten veranderen zijn velen bereid anderen en desnoods zichzelf op te offeren om hun gelijk te bewijzen. Deze mentaliteit is het gevaar.

Het is deze mentaliteit die nog niet zo lang geleden de mensen nog deed roepen dat een frisse, vrolijke oorlog toch geen bezwaar mocht zijn.

Dan kunnen de mensen eindelijk eens zien dat wij als generaals en militairen niet zo slecht zijn als men altijd heeft beweerd. Wij zijn de betere strategen, wij hebben de betere soldaten, wij hebben de betere wapens.

Wanneer die mensen dat niet hadden gedacht en zelfs gezegd in de jaren 34 en 35 dan is het een grote vraag of er inderdaad nog een 1939 zou zijn gekomen met de daarop volgende vernietiging van een groot deel van europa. Want de ondergang van 1945 was ingebouwd in de ijdele beloften en voorstelling van zaken die vooral de militairen eens de fuehrer gaven.

Schijnbaar zijn dergelijke dingen niet zo belangrijk. Maar de fout ligt zeker niet alleen bij de leiders. Vele malen hebben vorsten een aanval gedaan op anderen uit angst voor de mogelijke macht van hun tegenstander, gesterkt door de houding van hun soldaten en toch in het geheim vaak verzichtende " was dit maar niet noodzakelijk geweest.

Maar hoe het ook voor hen afliep, nimmer hebben de hoge heren toe willen geven dat hetgeen zij deden en de offers die zij vergden van hun onderdanen in feite overbodig waren. Met hetgeen die leiders hebben gedaan hebben zij de geschiedenis, maar ook het aanzien van de aarde, aanmerkelijk gewijzigd.

En hoe gaat het in deze tijd? Ook hier zie ik steeds weer z.g. belangrijke mensen samen komen op internationale rostrums waar men, meestal zonder naar anderen werkelijk te willen luisteren, zijn meningen en oordelen verkondigt, sprekende over de noodzaak tot vrede terwijl men in feite alleen maar vecht om zijn eigen gelijk en vooroordelen overeind te kunnen houden ten koste van alles. Overal vertoont men het schouwspel van staatslieden die elkander glimlachen en de hand drukken terwijl men zou kunnen weten dat zij veel liever elkander de dolk in de rug zouden stoten.

Nu is het handjesschudden natuurlijk een vorm van burgerlijke beleefdheid, evenals het elkkander ophefelen, die je overal moogt verwachten. En op de achtergrond zijn overal generaals die zeggen: wij zijn niet te verslaan. Wanneer het er opaan komt zullen wij altijd winnen. En zij vinden ook altijd weer politici die naar hen luisteren en hen geloven.

Zoals je overal geschoolde economen kunt aantreffen die een ieder die het maar vraagt voorhouden, dat hun systeem veel beter is dan alle anderen en dat men door dit systeem te volgen veel meer zal kunnen produceren dan anderen. Mensen die beweren dat hun volk en systeem de gevolgen van een oorlog zal kunnen doorstaan en overwinnen en de welvaart toch voor de eigen mensen behouden.

Er is niet veel veranderd sedert de strijd in atlantis. De priesters van eens zijn technocraten geworden. Dat is alles. Onnodig doden mensen mensen, probeert men anderen hun wijze van leven te ontnemen. En als er dan soms "vrede" heerst houdt men het vuur gloeiende door allerlei plechtige herdenkingen, samenkomsten op oorlogskerkhoven en verheerlijking van degenen die moesten sterven voor de misvattingen van hun meesters - tegen wil en dank vaak, maar nu, terwillen van de propaganda, allen helden.

Misschien herdenkt men ook de concentratiekampen en hun slachtoffers, al ziet men daar meestal liever over heenweg. Want men is zelf wel degelijk edemaansprakelijk voor hetgeen daar gebeurde en heeft in zijn eigen geschiedenis ook wel dergelijke kampen gehanteerd als middel om de tegenstanders uit te schakelen. Maar de helden moeten geeerd worden opdat de massa niet zal beseffen, hoe dwaas en zielig dergelijke helden in feite zijn.

De mensen moeten aannemen dat de leiders weten wat zij doen. Dat het in feite anders gaat in vele gevallen kunt u o.m. zien aan de strategie van engeland gedurende de krimoorlog.

Daarin speelden onderschatting van de tegenstanders, verwarring e.d. een zo grote rol dat alleen door soortgelijke fouten aan de andere zijde nog een overwinning kon worden behaald. En nu zinspeel ik zeker niet vooral op de beroemde charge van de lichte brigade. Die vond in feite plaats tegen de directe wil van de leiders dank zij het ingrijpen van ondergeschikten, die bevelen vertraagden e.d. omdat zij geloofden in de leuze van hun aanvoerders die beweerden dat de tegenstanders geen moed hadden en dat de eigen dappere troepen alles konden doen en bereiken.

In het oude atlantis is twee malen op alomvattendesschaal gevochten en het rijk ging ten onder. Toen degenen die weg konden vluchten uiteindelijk in o.m. afrika terecht kwamen waren zij in feite al niets veel meer dan verstrooide stammen.

Zeker, zij brachten enkele vaardigheden en denkwijzen mee. Wanneer in het verleden de negerbevolking soms een in feite zeer hoog peil van beschaving bereikte wat meerdere malen inderdaad het geval is geweest - en wetenschappen - al noemden zij het magie - wisten op te bouwen op grond van de hen zo over geleverde kennis van natuur en natuurverschijnselen, zo is dit mede te danken aan hetgeen de gevluchte soldaten en burgers van atlantis hen aan kennis overbrachten.

De oorlogsvoering en indeling van strijders - nog bestaande in de tijd van Dinggaan - plus de wijze waarop men pleegt te strijden met o.m. spiesen en assagaai herinneren nu nog op vage en verwatende wijze aan de manier waarop een te paald militair onderdeel uit het zuidelijke atlantis placht te opereren.

Alles overwegende kun je nu zeggen, dat de strijd in atlantis berusste op dwaasheid. Met evenveel recht kun je zeggen dat strijd onder de mensen ook in deze dagen een grote dwaasheid is. De ellende is en blijft nog steeds, dat niemand wil, durft, geloven dat hij en de zijnen verslagen zouden kunnen worden. Niemand is bereid te overwegen of er een werkelijk en omvattend kompromis mogelijk is. Want het sluiten van een werkelijk kompromis met een tegenstander betekent in feite dat je toegeeft niet zo zeker te zijn als je voorgeeft of misschien zelfs, dat je niet geheel gelijk hebt. En dat gaat nu eenmaal niet, want dan zouden degenen die je strijd voor je zo dadelijk uit moeten vechten niet meer in je woorden en beloften geloven. En dat kun je nu eenmaal als leider niet hebben.

Natuurlijk, mensen kunnen in hun hart wel denken, dat degenen die tegen de alomvattendheid en het beslissingsgeweld van de leiders ingaan in feite wel eens gelijk konden hebben - zoals in rusland vele mensen in de tijd van Dubjek. Maar zij waren het er dan toch maar mee eens dat er tanks werden gespuurd. Want je kunt niet toegeven dat anderen, niet behorende tot jouw land en jouw leiders, het beter zouden weten.

Altijd weer speelt het gevoel dat jij behoort tot degenen die heersen een belangrijke rol in de daden van volkeren. Er zijn koningen geweest die om een persoonlijke krenking, vemeend of echt, de oorlog hebben verklaard zonder zich af te vragen, hoeveel van hun onderdanen daardoor in nood en ellende zouden komen.

Zoals de leiders zich steeds weer op veilige plaatsen probeerden terug te trekken wanneer andere onaangename zaken hun volk teisterden en zich daarbij maar heel zelden hebben afgevraagd hoe de wereld er uit zou zien voor hun onderdanen wanneer hongersnood en pest eindelijk voorbij zouden zijn. Zij troostten zich met spelletjes en eetgelagen.

Mogelijk vindt u dit maar een raar verhaal en misschien hebt u daarin zelfs enigszins gelijk. Want de uiterlijke vormen zijn sterk veranderd in de laatste eeuw. Maar het wezen lijkt mij nog steeds hetzelfde te zijn.

Wanneer ik denkt aan de glorie van het oude atlantis - en dit heeft bestaan - zie ik weer de wijze waarop men daar gebouwd heeft: de vreemde cyclopische structuren, de grote stenen, nauwkeurig opeen gevoegd zonder enig gebruik van mortel, de vreemde stijle, bijna driehoekige bogen der poorten, de rechte deuren met daarboven uitgespaarde driehoekige ruimten dan vraag ik mij af, waarom dit alles moest vergaan.

Ik zie in gedachten weer de hoge muren, geheel bedekt met zo wonderlijke schilderingen en tekens, zie weer voor mij de kleurenpracht van vloeren belegd met ivoor en zilver, muren die soms bekleed werden met platen van goud.

Ik zie weer voor mij de weelde en beschaving die reeds zo lang geleden op aarde mocht bestaan en herdenk dan de verwoesting en de daarop volgende verwildering van de overgeblevenen in de kolonien. Ik besef weer hoe mensen die eens bewakende wekers en bewerkers van metalen waren, afgeden en hun kennis zagen vervallen, omdat men de nodige ertsen niet wist te vinden en dat wat men vindt niet meer op de juiste wijze kon smelten en gieten.

Ik besef weer, hoe deze mensen alleen magische en priesterlijke overleveringen na wisten te laten, zodat hun nazaten zich toededen op het vervaardigen van vuurstenen werktuigen en wapens. En in mij rijst weer de vraag: mensen, was dit nu werkelijk onontkoombaar, was dit werkelijk nodig? Mensen, waarom zijn jullie niet anders geworden?

En wanneer ik nu kijk naar deze wereld met al zijn voor en tegens, met zijn industrien, beschaving en milieuproblemen, zijn toenemende volksmassa's, maar ook met zijn steeds toenemend vermogen die massa's te voeden en in stand te houden, zo vraag ik mij wederom af, waarom al die mensen zo verdeeld zijn, waarom zij naar macht grijpen.

Ik vraag mij steeds weer af, waarom mensen van een denkwijze een geloof maken dat een ieder dient aan te hangen. Waarom drukt men dan de jeugd tot die zelfs niet meer in staat is werkelijk te luisteren naar degenen die iets anders denken en zeggen, ja zelfs niet meer in staat zijn na te denken over de juistheid of onjuistheid van het denken dat het zo doordringen is opgelegd. Leiders? waarom maakt gij ook nu steeds weer mensen tot on-mensen?

Want ook in atlantis hebben vrienden en familieleden vaak elkaar moeten vervolgen, aangeven en doden tijdens de kleinere oorlogen, waarvan er vele geweest zijn. Dit alles voerde uiteindelijk tot de grote oorlog waarin een groot deel verzonk van de wereld die toen normaal was, waarin mensen ondanks alles gelukkig konden zijn. Verzonken is de grote stad die beroemd was als plaats der vreugden en grotendeels bestond uit lustparken - al lag zij aan de voet van een vulkaan. Vruchtbaar was de aarde en bracht zelfs reeds een soort wijn voort. Er werd in die stad gelachen gespeeld en gebeden. Sporten werden er bedreven, de dansers waren beroemd.

Waar is nu die stad, waar degenen die het konden doen - niet de slaven natuurlijk, maar bijna alle anderen - tenminste één in hun leven heen gingen? Vergaan is de droom van schoonheid, priller en rijker dan zelfs Parijs in de lentetijd.

O, niemand heeft in dit land ooit gedacht, dat het nog eens zover zou komen dat de machtigen alles ten gronde zouden richten. Daarom wilden de kolonien voor bepaalde producten en kennis liever afhankelijk blijven aan het moederland, om zo meer macht en invloed uit te kunnen oefenen. Maar juist daardoor zijn vele dingen teloor gegaan en vielen de koloniale gebieden uiteen, zowel na de eerste als de tweede ramp.

Maar ja, dat heb je wanneer monopolies belangrijk worden en het denken over winsten de hoofdrol gaat spelen bij alle ontwikkelingen. Iets kan men er nu misschien nog wel van terugvinden. Ik denk aan een

kolonie die langere tijd een monopolie had voor een bepaalde soort aardewerk en die na de ondergang lange tijd de voornaamste leverancier is geweest daarvan in grote delen van het gebied rond de middellandse zee. Deze kolonie - op een eiland - bewaarde haar geheimen goed, want anderen moest men de kunst niet leren zo meende men. Eerst na de ondergang heeft de kennis zich langzaam verbreid. Maar het samengaan van perfectie eenvoud en schoonheid heeft men kennelijk nooit geheel kunnen bewaren, laat staan aan anderen geven.

In de atlantische beschaving lag de nadruk op zaken die men nu mogelijk als magie zal beschouwen of op zijn minst als het gebruiken van bepaalde paranormale vermogens. Iets wat te verklaren valt uit de zeer sterke natuurgebondenheid van vele onderdanen van dit rijk. Maar het was wel degelijk een echte beschaving, die veel wist en veel kon volbrengen. Nu is zij verdwenen en al wat overbleef was een vage en verre legende.

Geen statige tempels meer, geen hoog-ommuurde pleinen meer, geen grootse plechtigheden meer waar danserd en dansereesen eer betoonden aan het licht van de maan en het licht van de zon. Geen vreugdefeesten meer bij de verandering van het jaargetijde. Er rest alleen nog as, bezinksel, stilte.

Waarom kunnen wij willen mensen elkaar niet aanvaarden en begrijpen? Zeker, een ieder zal wel ergens bezwaren koesteren. Men zal uitroepen dat de paus veel te orthodox is, dat je met hem niet kunt praten.

Zoals anderen uitroepen dat je met kommunisten niet kunt onderhandelen omdat zij onbetrouwbaar zijn en anderen roepen, dat je met kapitalistische imperialisten niet te redelijk kunt spreken omdat die alleen maar aan winst denken en al het andere hen onverschillig laat.

Mensen, zijn dergelijke leuzen - en meer dan dat zijn het niet - dan zo belangrijk, dat je daarvoor een wereld zoudt laten vergaan? Ik begrijp het niet.

Zeker, zover wij kunnen voorzien zal iets dergelijks in de nabije toekomst niet gebeuren. Toch wijfel ik en vraag mij soms af of wij niet even dwaas en eenzijdig reageren als een de priesters in atlantis, die steeds weer uitriepen dat hun rijk nooit verslagen kon worden en alle tekenen steeds in die zin wisten te duiden.

Waarom willen mensen niet zoeken naar begrip voor de ander? De kommunist kan veel leren van de kapitalist en omgekeerd. Menige vrij-denkende christen kan heus nog wel iets leren van de paus, maar om me kan heel veel leren van die christenen, die hun geloof anders beleven dan men daar normaal acht.

De vraag is, of het werkelijk de moeite waard is je gelijk te bewijzen wanneer dit betekent dat jij en veel anderen ten onder zullen moeten gaan. Korte tijd geleden kregen wij iemand over - hij heette op andere jan huss - die door zelfverbranding om het leven is gekomen. Hij wilde zo iets duidelijk maken en heeft ongetuigd aan sommigen in die tijd ook een signaal gegeven. Maar wat heeft het uitgehaald? Wie herinnert zich zijn naam nog? Wie weet nog waarom hij die daad stelde? En wie van degenen die hij wilde stimuleren tot een uiteindelijk verzet is nu nog steeds ontevreden met de mogelijkheden, die de oude macht hem nu biedt? Het zijn er maar enkelen en die spreken er niet meer over.

Van groten der aarde zoals b.v. napoleon is alleen een wat overdreven nationale trots en een voor touristen niet geheel aantrekkelijk pantheon over gebleven. En toch meende die man, dat hij geheel europa tot een eenheid kon maken. Zoals de vorsten die hem bestreden meenden dat zij door zijn uiteindelijke verbanning hun eigen grootheid afdoende bewezen hadden, ofschoon hun nakomelingen nu autos verkopen en erebaantjes hebben als nederige ja-mannetjes van grote bedrijfsdirecteuren.

Je bereikt nooit werkelijk iets. Je dromen van groothed en macht verallenen altijd. Maar dit wil de mens meestal niet begrijpen omdat die mens niet in staat is de beseffen wat de zin is van het menszijn.

Toen voor het eerst geschillen opkwamen in atlantis over bepaalde wetten - zeg maar afspraken en regels die de koningen van atlantis onderling hadden gesteld - kwam er een wijze van de berg - een z.g. w w witte priester en sprak: Vergeet uw geschillen en tracht dienaar te zijn van hen die u dienen. Dan zult gij allen vreugden en vrede geven. Maar indien gij uzelf zoekt, uw eigen macht en recht, zo zult gij uzelve en anderen ten onder brengen.

Omda hij als een heilige man gold heeft men hem ongeschoren laten gaan. Maar wel hebben wij hen toegeroepen: verdwijn, eerwaarde heer, want anders kunnen wij niet meer instaan voor de gevolgen van de volkswoede.

Want zo ging het in die dagen ook al. En nu in deze dagen steeds meer kritieke situaties dreigen te ontstaan zou ik u toch eens willen herinneren aan deze oude geschiedenis.

Ik koos opzettelijk voor de gegevens uit het oude atlantis omdat dit in uw dagen tot een legende geworden is en de door mij genoemde zaken niet meer terug te vinden zijn in geschiedenisboekjes waarin het onbegrip voor de werkelijkheid steeds weer overwoekerd wordt door beschrijvingen van zegepralen van grote heren die hun gelijk dan toch maar met de wapens bewezen hebben en de heldendood stierven.

Want wij hebben de meezt kritieke perioden nog niet geheel achter ons vrienden. Nog 1986 en een groot deel van 1987 zijn vol van invloeden en spanningen. Eerst daarna zal men mogelijk de grootste geschillen en spanningen enigszins kunnen overwinnen.

Steeds weer houden wij u voor, dat er geen wereldoorlog uit zal breken. Want wij zien die wereldoorlog niet bij ons zoeken naar de toekomst. Meestal voel je je daar geheel zeker van. Maar soms aarzel je toch even en vraag je je af: zijn wij blind?

En beseffende dat er spanningen zijn ontstaan die wel ontladen moeten worden fluisteren wij: maar dat zal dan wel in vele kleinere oorlogen geschieden.

Maar in atlantis had men na de oorlogsverklaring ook verwacht dat het zou blijven bij schepen die el ander bevochten en enkele groepen die op andere eilanden zouden landen en raids zouden volvoeren. Men verwachtte iets dat te vergelijken is met in uw dagen de raid bij varkensbaai in cuba.

De werkelijkheid was wel heel anders. De wereld zat toen en zit nu op een kr itvat. Er zijn grote veranderingen aanstaande o.m. in zuid amerika. En er zijn nu mensen die reeds overwogen of je dit niet zoudt moeten onderdrukken, desnoods met het gebruik van atoomwapens, om - zoals zij het uitdrukken - "te zorgen dat de vrijheid en democratie overal ter wereld gehandhaafd blijven."

In rusland is een worsteling gaande tussen de groepen die men aanduidt als de duiven en de havikken. De laatsten zullen meer van zich laten horen in de nabije toekomst, want rusland heeft in de laatste jaren enkele wapens weten te ontwikkelen waarvan in het westen nog weinig of niets bekend is.

In de Usa hoopt een machtige groep dat de economische en sociale problemen in eigen land kunnen worden opgelost door een dreiging van buitenaf. Zij wensen enkele militaire operaties die veel ruchtbaarheid krijgen in de hoop daardoor tijd te gewinnen om onafwendbare problemen in hun eigen voordeel op te kunnen lossen.

Ook het feit dat men de laatste tijd steeds minder geld kan loskrijgen voor allerhande projectendie natuurlijk noodzakelijk heten ter bescherming van de democratie elders en de versterking van eigen zekerheid en veiligheid heeft invloed en maakt de betrokken heren feller dan zij lange tijd geweest zijn.

Dergelijke mensen denken niet aan anderen. Of meende u dat b.v. Hitler en de zijnen werkelijk hebben gedacht aan de slachtoffers in de steden die in vuurstormen ten ondergingen of tijdens bombardementen nacht na nacht hun bevolking meer dan decimeren zagen?

O, zij vonden het erg natuurlijk en spraken troostwoorden of woorden van bemoediging. Maar dat was al, in de praktijk doe je gewoon of iets dergelijks niet werkelijk is. Je probeert natuurlijk de tegenstander te verslaan of een hak te zetten. En voor de rest doe je of er niets aan de hand is.

Als grap gold het volgende: toen Berlijn reeds zwaar geteisterd was door vele bombardementen werd officieel nog steeds verklaard, dat er geen schade van betekenis geleden was. Meestal volgde daarop een variant op het volgende: getroffen werden enkele voor de landbouw bestemde keten en ook twee koeien werden dodelijk getroffen. De gewone manschertste op de duur: men heeft daar koeien op wieltes gezet opdat men ze snel vervoeren kan naar het gebied waar de bom valt.

Wat aantoonde dat de voorlichting zelfs in de ogen van eigen onderdanen dwaas was. Maar de betrokkenen zien dit nooit. Zij denken alleen in de termen van hun eigen belangen en zekerheden. Alsof een ieder voortdurend bezig is zich op te zwepen tot hij uiteindelijk het bewijs van eigen gelijk en de bevestiging van eigen macht kan afdwingen. Maar waar blijft bij dit alles de redelijkheid?

Strijd in Atlantis? Lang begraven en lang vergeten! Iets wat zelfs middels de overleveringen niet meer bekend is aan de mens van heden. Zelfs niet in fragmenten die door schrijvers eens werden uiteengerafeld omdat zij daarmee hun eigen staatkundige of andere denkbeelden wilden onderlijnen en verstevigen. Vergeten zijn zij, degenen die meenden machtiger en groter te zijn dan alle anderen.

Maar laat de mens van heden daarom niet optimistisch zijn t.a.v. zijn eigen bereikingen en bestrevingen. Het is zeer wel mogelijk dat enkele generaties na nu men de namen van de verschillende staten die zich nu de wereldmachten achten niet eens meer kennen zal. Het is mogelijk dat gemuteerde kinderen dansen op de ruïnen waaronder de puinhopen van Londen begraven liggen en dat andere kinderen zeilen en vissen vangen in een meer dat ligt waar eens Nederland lag.

Die dingen zijn mogelijk. Ik zeg niet dat dit zeker is. Maar gezien de huidige mentaliteit en wapens is het niet onmogelijk dat over een eeuw trage karavanen voortploegen door een woestijn die eens Rusland heette, op weg naar het noorden waar mogelijk nog iets te halen is aan voedsel of resten van een oude beschaving.

Het is niet zeker, u moogt het niet waarschijnlijk achten, maar mogelijk is het wel degelijk. Daarom roep ik u toe: weest niet te dwaas en denk niet, dat alles toch wel in uw voordeel beslist zal worden.

Strijd is dwaasheid. Wanneer een ander niet wil luisteren moet je proberen hem te overtuigen en, indien hij niet wil luisteren, desnoods isoleren. Dus niet ombrengen, niet met wapens bestrijden, maar ten hoogste afzonderen en de mogelijkheid geven met eigen middelen en mogelijkheden de eigen weg verder te gaan.

En wanneer men machtsmiddelen zou willen gebruiken moet je de tegenstander niet aanvallen, maar zorgen dat hij als blind in een luchtledig opereert.

De machthebber moet niets en niemand hebben, waarop hij zich kan richten: zolang hij zijn machtsmiddelen gebruikt op een alleen door hem te bestemmen wijze is hij eenzaam, alleen. Alleen door hen die de macht begeren te verwerven en hanteren te isoleren kun je mogelijk werkelijk iets bereiken.

En zeg nu niet, dat met een vredelievende revolutie nooit iets bereikt kan worden, Denk aan Ghadi, deze advocaat die alles achter zich liet en toch een heel clevere politicus was. Deze heeft zonder geweld meer hervormingen afgedwongen dan zijn navolgers in india met alle staatsgeweld, partijpolitiek enz. te samen hebben bereikt.

Denk eens aan uw eigen land: toen uw land in oorlog was was er een gr te eenheid onder een groot deel van het volk. Men vroeg niet meer: Wie ben je, wat ben je? Men vroeg alleen: heb je hulp nodig?

Hoeveel onderduikers zijn er geweest? Hoeveel mensen hebben hun leven geriskeerd om te zorgen dat die mensen eten kregen? Maar helaas: het was weer eens niet genoeg. Er moest een gewapend verzet komen. En dank zij het optreden van dit verzet zijn soms gehele dorpen omgekomen, werden overal mensen gefusileerd die nergens mee te maken hadden, als wraak, zomaar, zonder werkelijke zijn en redenen. Maar de werkelijke oorzaak was dat men bij het verzet, zoals in vele legers, geen rekening wenste te houden met de feiten en dergelijke risikos voor anderen gewoon maar nam.

Toch kun je het hen niet zonder meer verwijten: ook zij waren het slachtoffer van mensen ver weg, die niet wisten wat zij deden maar in de daden van verzet een bevestiging vonden van hun machtillusies of van strategen, die wel beseften wat de gevolgen konden zijn, maar dit eenvoudig op de koop toe namen omdat zij hoopten dat altans enige van hun plannen zouden slagen. De werkelijke schuldigen waren aan beide zijden de door macht bezeten, die alleen maar dachten aan het bevestigen van hun eigen belangrijkheid, aan het behalen van overwinningen en daarbij geen ogenblik werkelijk rekening hielden met degenen die van dit streven het slachtoffer moesten worden.

Nogmaals vraag ik u: denk eens aan uw eigen land tijdens de bezetting. De mensen waren niet anders dan van daag de dag, maar tussen hen bestond ook een verbondenheid, een gevoel van eenheid dat alleste boven gaat wat men zich in deze tijd nog voor kan stellen.

De reden van dit alles? Het feit dat men tijdelijk een gezamenlijke vijand had en daardoor onderlinge geschillen even vergat. In atlantis was de feitelijke tegenstander niet, nadrukkelijk niet, de direkte tegenstander met zijn andere denkbeelden en gebruiken. De werkelijke vijand was reeds toen het onvermogen van mensen om toe te geven dat zij het ook niet alles zeker wisten, het onvermogen van vorderen om toe te geven dat hun denkbeelden, hun macht, niet onaantastbaar waren.

De vijand van nu is gelegen in deze mentaliteit, aan mensen die niet meer kunnen denken in de termen van mensen en menselijkheid zonder meer. De werkelijke vijanden in deze dagen zijn die mensen die alleen nog maar kunnen denken in termen van structuren, socio-economische ontwikkelinge en strategische noodzaken, maar niet meer denken in de termen van mensen, hun leven, hun lijden, hun vreugden.

Wanneer de mens aan de mensen denkt, blijft strijd beperkt tot kleine strijdigheden die in elke samenleving nu eenmaal onvermijdelijk zijn. Maar wanneer de mens vergeet dat het gaat om mensen, wanneer men van mensen getallen maakt, een soort vee, een onderlaag die alleen maar te dienen en te gehoorzamen heeft, dreigt ook nu de ondergang.

En zeg nu niet, dat dit zo een vaart wel niet zal loppen: Atlantis heeft bewezen dat hierdoor een hoogstaande en zichzelf zeer hoogachtende beschaving zodanig ten onder kan gaan, dat zij zelfs uit de herinnering van de volkeren verdwijnt tot alleen nog maar een vage legendenreeks en een soort mythologie overblijven waaraan de wijzen van de moderne tijd natuurlijk schouderophalend voorbijgaan.

Wanneer u te horen krijgt dat bepaalde dingen ten koste van anderen mezelve zo noodzakelijk zijn, dat het noodzakelijk is bepaalde waarheden dwingend te verkondigen, zo verzoek ik u niet te vergeten wat ik heb verteld over de strijd in Atlantis.

Degenen die zo ondergedompeld zijn in hun waan van eigen gelijk dat zij niet meer werkelijk naar anderen kunnen luisteren en niet meer in staat schijnen te zijn de achtergronden van anderen te begrijpen zullen aan zichzelf ten ondergaan. Soms na langere, soms reeds na zeer korte tijd. Maar hun ondergang is onvermijdelijk. Wilt u met hen ten ondergaan zoals lange tijd geleden de z.g. vrije burgers van Atlantis?

In uw dagen worden dergelijke daden nog steeds herboren, nog steeds onverschilliger dan aanvaardbaar is, nog steeds belanst door emoties die stammen uit de tijd dat zij niets meer dan vee, volgelingen zonder begrip, waren. En soms worden zij gedreven zich zelve te verheffen boven alle anderen tot ook zij worden tot machthebbers die alles denken te weten en menen nu zelf de macht te bezitten die hun zeer ver in het verleden liggende meesters eens over hen bezaten.

Dat is hetgeen ik u vandaag voor wilde leggen. Er zullen weer heel wat vreemde geruchten op duiden in de komende tijd, waarschijnlijk reeds binnen enkele maanden. En een ieder zal proberen u met alle middelen te overtuigen van het gelijk van deze of gene zijde.

Daarom herhaal ik het nogmaals: alsoluut gelijke hebben bestaat niet en geen enkele weg brengt vrede en vreugde behalve de medemenselijkheid. Hij die elke mens onverschillig diens afkomst, denkwijzen, huidskleur, taal, als mede mens beschouwt en behandelt, zich alleen persoonlijk verzettende tegen beaardigingen door medemensen werkt aan het voortbestaan van de mensheid en de vrede.

Wie echter ten strijde trekt op georganiseerde wijze, gedragen door allerhande leuzen, vernietigt zichzelf en anderen op de duur en dan nog geheel zinloos. Laat u niet inpakken door mooie leuzen. Een Rus is heus niet beter of slechter dan een Amerikaan. Zij zijn alleen in gebruiken en aangeleerde denkwijzen anders. En Hollanders wisten en zien de dingen heus niet beter dan alle anderen, ook al denken zij dit heel vaak wel.

Of u nu beneden zit - in de sociale zorg zegt u geloof ik - of boven aan de ladder staat en dus theoretisch voor anderen sociaal zouwt moeten zorgen maakt ook geen werkelijk verschil. Je bent men. Als mensen moet je de dingen te samen doen en gezamenlijk problemen oplossen zonder naar wapens en machtsmiddelen te grijpen. Te samen moet men proberen te doen en te bereiken wat voor allen goed en aanvaardbaar is. Zeker mag men nooit eigen gelijk vooropstellen en anderen daan d it gelijk opofferen.

Denk daaraan wanneer u gekonfronteerd wordt met voorlichting die uitermate eenzijdig is. En wanneer u dan toch bijna gelooft dat door strijd die eenheid bereikt kan worden, dat afwijende leef en denkwijzen overwonnen kunnen worden, herinner u wat ik vertelde over de strijd in Atlantis, die vage legende, dit bijgeloof waarvan de werkelijkheid door de eeuwen overspoeld is en waarvan geen bereiking meer is over gebleven buiten mogelijk wat primitieve magie.

Let wel: ik zeg niet, dat de huidige ontwikkelingen tot een ondergang moeten voeren. Ik vraag u alleen: luister en spreek niet alleen. Tracht te begrijpen en waar u niet begrijpt, vraag desnoods. Probeer met elkaar een eenheid te zijn.

Want het menszijn in ware verbondenheid tot de medemens is het sterkste wapen tegen vergetenheid en onheil op aarde en tevens de grootste kracht tegen alle duisternis na de dood.

Ik dank u voor uw aandacht.

Goeden avond vrienden.

In dit tweede deel van de avond zou ik toch nog wat meer aandacht willen beste den aan geestelijke zaken. En ongeacht de achtergrond geluiden en storingen die uw aandacht schijnen te eisen hoop ik toch hiermede uw belangstelling enige tijd in te vangen.

Want alle uiterlijkheden zijn in feite voorbijgaande zaken. De wereld is een illusie die wij zelf scheppen.

Ons leven is het onbesef waardoor wij de werkelijkheid niet kunnen aanvaarden.

De kracht die ons beweegt is ons onvermogen om de kracht die ons schept te begrijpen.

Daar zit je nu eenmaal mee, of je nu mens bent of geest. Je moet altijd weer zoeken naar een weg waardoor je altans iets van de werkelijkheid weet te begrijpen.

De eerste weg die de mens daartoe moet gaan voert naar binnen toe. Want hoe kun je ooit beseffen welke illusies je schept in de wereld wanneer je niet wilt begrijpen wat je zelf bent, waarom je bent zoals je bent?

Je kunt jezelf natuurlijk deskundig ontleden of laten ontleden door psychologen en psychiaters, maar zelfs dan blijf je alleen maar aan de buitenkant. Je kunt natuurlijk verdrongen problemen naar buiten brengen, kunt misschien bepaalde dingen uit het verleden weer in het heden bewust maken.

Maar wat je werkelijk beweegt, wat je werkelijke honger is en waarom je die uitbeeldt zoals je doet is iets, wat niemand je ooit zal kunnen vertellen.

Dat kun je alleen zelf vinden. En dat is juist datgene waarvoor wij de esoterie van node hebben. Niet omdat zij zo hoog en zo mooi is. Maar omdat wij onszelf moeten leren kennen, omdat wij in het begrip van de wijze waarop wij innerlijk in elkaar zitten mogelijk een beeld kunnen bouwen van de wereld, waarbij wij op zijn minst de vervormingen leren erkennen die wij daarin zelf aanbrengen.

Er zijn mensen geweest diespraken in termen als: elke mens is een bouwsteen in de kathedraal van de eeuwigheid. Misschien is dit een aardige vergelijking. Maar meer ook niet:

Je kunt geen tempel bouwen, je kunt alleen tempel zijn. En de moeilijkheid daarbij is wel, dat die tempel alleen in jezelf bestaat en nergens anders. Want elk uiterlijk punt is slechts een weerkaatsing van hetgeen er in je bestaat.

Als je in jezelf enige vreugde kent dan straal je die onwillekeurig uit in de wereld. Dit kan een ieder nog wel volgen. Maar wanneer je innerlijk een begrip draagt van de eeuwigheid die er in je leeft

dan moet dit eveneens uit je uitstralen. "n wanneer je dan niet begrijpt wat de kracht is die je uitstraalt, hoe kun je dan begrijpen dat de wereld er voor jou heel anders uitziet dan voor een ander?

Het is vaak heel erg moeilijk de werkelijkheid te benaderen. Dat geef ik u graag toe. Als geest leef je uiteindelijk ook in illusie werelden, net zo goed als u op aarde.

Maar achter die dingen schuilt toch een werkelijkheid. En dat is het feit dat wij gemeenlijk over het hoofd blijven zien omdat wij niet toe willen geven dat er een werkelijkheid kan bestaan die anders is dan onze denkbeelden.

En wanneer je soms voor een kort ogenblik toch in die werkelijkheid op kunt gaan is het niet mogelijk er iets van weer te geven, iets van je beleven uit te drukken.

Dan spreken de mensen over een "mystieke beleving" en maar al te vaak probeert men zelfs dit geheel weg te verklaren door het te beschouwen als een soort hysterische reactie.

Maar wanneer ik één ben met rust en licht dan heb ik geen wereld meer. Dan is er alleen dit nog maar.

Indien ik mij verbonden gevoel met de scheppende werkelijkheid is al het andere onbelangrijk geworden als een waas dat om mij heen ligt.

Maar het is niet meer iets dat mij nog kan beheersen of waarin ik zelf nog van belang kan zijn. Al mijn denkbeelden, al mijn illusies al mijn daden verdwijnen als rook op het ogenblik dat ik in de werkelijkheid binnen kan treden.

O, ik zeg dit niet omdat die dingen onbelangrijk zijn. Ik stel alleen dat de belangrijkheid van dergelijke dingen alleen kan bestaan in verband met illusies, dat belangrigheden worden ontleend aan waarderingen die in een tijdloze werkelijkheid niet wezenlijk kunnen bestaan, aan krachten die alleen maar een klein onderdeel uitmaken van de werkelijke kracht waarvan ook jij alleen maar een deeltje bent.

Een dichter heeft eens ongeveer het volgende geschreven: Het schemerend duister bekruipt mij. De nakende angst doet mij verkillen. En uit het verstilde onbehagen komt het onbegrepen willen dat aan mijn zijn, mijn kracht blijft knagen. Omdat ik, onbeseffende, die honger niet durf stillen.

Ik weet niet, wat de schrijver met deze regels werkelijk bedoeld heeft. Maar het lijkt toch wel iets op hetgeen wat ik probeer te zeggen.

Want juist dat gevoel in onszelf, waarvoor wij geen uitdrukking kunnen vinden, dat wat ons achter anderen aan doet lopen en ons steeds weer dwingt te zoeken naar de een of andere rationele verklaring voor de zaken waar wij geen raad mee weten, is de werkelijkheid.

De werkelijkheid ligt diep in ons. En ergens buiten alles wat wij beseft noemen en misschien zelfs buiten al datgene wat wij als geest beschouwen is zij er en zijn wij er deel van.

In onze pogingen die werkelijkheid te benaderen kunnen wij alleen maar illusie na illusie opbouwen en ontmantelen.

In ieder geval kunnen wij proberen onszelf te zien zoals wij zijn en de wereld te zien zoals die is. Niet een wereld als weerspiegeling van ons ikbeeld alleen, maar een wereld ontdaan van de illusies die wij er aan hebben opgelegd.

Werkelijk esoterisch bewustzijn aanduiden? Hoe moet je dat vertellen? Ik heb er alleen maar één dwaze vergelijking voor: Het is als een pteroid-zonnebril, die alle weerkaatsing heet te vagen en je zo de mogelijkheid geeft dingen duidelijk te zien die het oog alleen niet ziet.

Zeker, het is een filter dat wij gebruiken. Onze kennis van eigen wezen wordt tot het filter waardoor wij al datgene wat ons anders verblindt kunnen uitschakelen en daardoor meer kunnen zien van alles wat werkelijk is.

Er zijn mensen die zeggen: je moet het gehele leven kennen. Je moet weten hoe de kringloop is van de ziel en welke machten er bestaan in het al. Ik echter vraag mij af of dit wel belangrijk is.

De kringloop van de ziel ben je zelf. De machten in het al zijn hetzelfde wat ook in mij leeft. Waarom zou ik dezen buiten mij moeten kennen wanneer ik mijzelf maar ken?

Waarom zou ik mij laten verblinden door grootmachten buiten mij wanneer de macht die alles in stand houdt, die alles schept, alles voortbrengt, de enige die werkelijk de kosmos gebouwd heeft en beheerst mede in mij bestaat?

Het jklinkt misschien wat vreemd, maar ik vraag mij af, waarom je detailtekeningen uit het hoofd zoudt moeten leren en zorgvuldig nagaan wat wel en wat niet op een bepaalde plaats behoort wanneer de architect zelf aanwezig is en je zeggen kan, wat hij bedoeld heeft.

Ons leven heeft een bedoeling. Ons bestaan met alle wisselingen en alle inkarnaties heeft een doel. Maar wij kennen dit niet. Wij proberen uit te maken waarom wij leven. En ook hoe wij wel leven en wat God betekent.

Maar wanneer wij God in ons layen spreken zijn die vragen opgelost. Dan zijn zij misschien wel niet menselijk redelijk beantwoord, maar zij zijn voor ons onbelangrijk geworden.

Werkelijke esoterie is de erkenning van onbelangrijkheid. En nu iets wonderlijks: Juist degene die die innerlijke weg gevonden heeft zal niets in de wereld meer werkelijk belangrijk vinden en gelijktijdig zal hij zich toch bewust zijn van de werkelijke belangrijkheid van alles wat leeft.

De kracht die in je woont kom je overal tegen. Dan moet je niet meer kijken naar uiterlijkheden en alle gevoelens en gevoelentjes maar eens even opzij schuiven. Want dat is alles zo belangrijk niet.

Belangrijk is dat in anderen hetzelfde licht leeft wat ook in jou woont. Belangrijk is dat de zin van het bestaan niet wordt uitgemaakt door hetgeen wij doen of hetgeen wij zijn, maar door hetgeen in ons is, dat wat ons tot aanzijn brengt, dat wat in ons woont en ons betekenis geeft.

Dat is het enige wat zinvol is. Maar ja, men zal mij nu misschien willen verwijten dat ik alles te zeer vereenvoudig, dat ik probeer om in de mystiek gelijktijdig alle andere dingen te ontmantelen. Dit is zeker mijn bedoeling niet.

De wereld zoals zij is kan erg mooi zijn. Wanneer je er tenminste in kunt leven als een werkelijke mens. De werelden van de geest zijn onvergankelijk en van onvergelijkelijke schoonheid wanneer je ze beleeft.

En overal waar je er maar naar zoekt kun je ook de walm, de misere, de duisterheid vinden die nu eenmaal overal schijnt te bestaan voor hen die er hun aandacht op richten.

Maar waarom zou je zoeken naar de glans van het licht of de angst van de duisternis? Wanneer de werkelijke betekenis in je ligt behoef je toch niet meer naar uiterlijkheden te kijken?

Wanneer men tot u zegt dat er een ogenblik komt waarop je ingaat tot het verblindende licht en uit het verblindende licht meent dat God je tegemoed komt, zo blijft de waarheid dat wanneer de verschijning naderbij is gekomen je ontdekken zult dat je het zelf bent: jouw beeld van god is het beeld van je ik.

Maar waarom moet ik dan eerst naar het oerblindende licht gaan? Ik beleef het immers reeds wanneer ik in mijzelf mijzelf leer kennen? Waarom moet ik alle werelden definiëren wanneer ik in mij de zin en de betekenis van alles kan ondergaan?

Waarom moet ik vragen stellen wanneer het antwoord, het enige werkelijke antwoord in mij verborgen ligt?

Het zoeken naar wijsheid is moeilijk. Ik weet het. En het is wel heel erg moeilijk, ja, bijna niet doenlijk, afstand te doen van al datgene wat je aan ik begrippen en bewustzijn in de loop der tijden verworven hebt.

Maar begrijp dan in ieder geval dat die dingen maar net zo belangrijk zijn als b.v. kleding: het is er misschien om je te beschermen, je te omhullen, te koesteren of misschien zelfs om je er iets beter uit te laten zien.

Maar het werkelijk ik schuilt daar in. Dat ben je. Wat je kleren tonen ben je slechts deels zelf. Wanneer u hetgeen ik probeer te zeggen op deze wijze wilt benaderen is het geheel van mijn gedachten voor u misschien iets gemakkelijker te aanvaarden.

Zoeken naar eeuwigheid of proberen haar wezen te begrijpen is zinloos. En wel omdat het onbeperkte bestaan in je leeft. Je bent eeuwig. Je bent onbeperkt.

Je bent ook totaliteit, want je bent van alles deel. Mijn vraag is en blijft: waarom zou je al die dingen dan buiten je zoeken, wanneer je die in jezelf kunt beleven?

Zoek liever een weg waardoor je jezelf durft te ontmoeten en uiteindelijk jezelf ook durft te aanschouwen zoals je bent. Stel geen vragen aan de wereld en jezelf die je niet kunt beantwoorden in de termen die je nu kunt begrijpen. Het is beter in jezelf te zoeken en zo de mogelijkheid te verwerven jezelf, anderen, je wereldbeeld ook iets beter te begrijpen voor wat zij zijn.

Heus, het antwoord ligt in u. De zin en betekenis van de esoterie voert tot deze uiteindelijke conclusie:

In mij ligt het antwoord op alle vragen. In mij verborgen is de zin en betekenis van al wat je aan leven kent en al wat je beleven is geweest. In mij leeft de waarheid, maar buiten mij bestaat alleen maar de illusie.

Laat ons dan onze illusies niet te zeer koesteren. Laten wij ons ietwat beperken en op zijn minst de betrekkelijkheid beseffen van alle dingen die wij dan toch zo serieus doen, zo ernstig menen.

De onbelangrijkheid beseffen misschien ook van onze meningen en beoordelingen in het geheel. Dan kunnen wij mogelijk eens leren zien wat de schepping was en wat de waarheid is van het bestaan.

In de bijbel staat: en op de zevende dag rustte de Heer. Hij zag neer op het werk zijner handen en hij zag, dat het goed was. Diezelfde mensen zeggen, dat God alle dingen weet. Dus toekomst en verleden kent.

Maar wanneer God dan zag, dat het goed was, kan er toch niets verkeerd zijn? Je kunt niet zeggen: God heeft alles goed geschapen, maar de mens heeft het bedorven. Want ook die mens is een deel van God, volgens genesis levende uit Zijn adem.

Als er een God is, omvat deze alle dingen. Als Hij ziet dat het goed is, is het ook goed. En dan zijn alle andere dingen alleen maar spelletjes en illusies die langzaam maar zeker verwaaien tot de stroom van de tijd uiteindelijk versikkert.

Als je het zo kunt begrijpen moet je misschien afstand doen van een hele hoop dingen die je erg belangrijk hebt gevonden. Maar zij zijn het toch niet werkelijk? Je kunt ook vele dingen aanvaarden en verdragen die je eens ondragelijk schenen. Want je weet, dat zij dit niet waarlijk zijn.

Zij zijn een deel van een schimmenspel, niet werkelijkheid.

Te ontkomen aan het schimmenspel en langzaam maar zeker de werkelijkheid te aanschouwen is de ware bestemming van elke mens en elke geest. Dit geloof ik uit het diepste van mijn hart, mijn wezen.

Ik geloof dat er een ogenblik zal komen waarop wij alle illusies angsten en duisternis achter ons zullen laten, maar ook alle denkbeelden over verheerlijking en vreugden in ons zelf zullen zien sterven, tot overblijft de volledigheid die onze werkelijke honger stilt.

Het onveranderlijke, dat de werkelijke zin is, onze betekenis, in ons en uit ons ontstaan en geworden tot een waar en bewust beleven.

Een versmelting misschien met het oneindige. Maar waarom zouden wij spreken over versmelting wanneer wij niet eens weten of dit waar is danwel niet?

Want onze termen kunnen niet weergeven wat waar is. Maar onze ziel kan ons tonen wat waar is. Laat ons daarom trachten onszelf zover te leren kennen dat wij eindelijk leren schouwen met onze ziel, met de kern van ons wezen.

Laat ons dit zo goed leren, dat ons bewustzijn voor ons alleen nog maar de vertaalmachine is waardoor iets van het innerlijk beleven ook kan worden weergegeven, hoe beperkt die weergave dan ook moge zijn.

Misschien dat wij langzaam maar zeker de behoefte tot vertalen zullen verliezen omdat wij de taal van de eeuwigheid in onszelf zijn gaan begrijpen.

Als die dag komt zijn alle werelden voor ons voorbij, dan zijn de sferen uitgewist, dan is er alleen nog het bestaan.

Ik weet, dat u een dergelijk beeld maar teneinde kunt volgen en misschien ook niet geheel zult kunnen aanvaarden. Want het is niet redelijk, maar een weergave, zeer beperkt, van hetgeen in mij leeft, van hetgeen ik innerlijk heb aangetroffen en soms mag ervaren.

Maar het hindert niet, wanneer u het niet geheel kunt volgen of aanvaarden. Ik heb in mijzelf gezocht en in mijzelve een werkelijkheid gevonden.

Dat u zede op het ogenblik mogelijk niet met mij kunt delen zoals ik deze tracht uit te drukken is begrijpelijk. Want wat ik zeg is uiteindelijk maar een zeer onvolkomen vertaling van iets wat in en voor mij waar is.

Een ieder zal het op zijn eigen wijze moeten zoeken. Een ieder zal het moeten doen met zijn eigen middelen en volgens eigen aard en ervaring.

Maar één ding is zeker: Wanneer wij de moed op kunnen brengen om door te dringen tot ons ik en langzaam maar zeker door te dringen tot de kern van ons wezen - door sommigen onder u wel eens omschreven als de tempel in ons waarin de vlam gods brandt - bereiken wij het punt waarop wij ook de betrekkelijkheid en onbelangrijkheid van alles in gaan zien.

Dan hebben wij geen behoefte meer aan gelijkenissen omdat er een weten is. Dan hebben wij geen behoefte meer aan omschrijvingen omdat in ons het schouwen, het kennen en herkennen is.

Uit de ongeziene en ongezegde wereld die wij dan beleven vloeit de kracht voort om - zover dit noodzakelijk is - in de wereld van schijn, van illusies, te leven en te werken.

Maar dan doen wij dit niet meer voor onszelf. Dan doen wij het alleen nog voor al diegenen die nog niet voor zichzelf kunnen zorgen. Menige lang bewuste geest, die is opgegaan tot in het hoogste licht is teruggekeerd naar de wereld, heeft als mens met mensen geleefd, rondgedoold als leraar of mogelijk slechts als bevrijder.

Want als bevrijders dalen zij soms af in sferen van duisternis of de kleine werelden van licht.

Dit omdat zij die de eenheid gevonden hebben, de kinderen van de eenheid, de weg willen tonen die het mogelijk maakt alle illusie en spel te vergeten om in de plaats daarvan eindelijk binnen te treden in het enige wat blijvend is, dat werkelijk is en blijft:

De verbondenheid met de god die in je woont en die uit alle dingen tot je spreekt, tot alle dingen verbleken en er in je een weten is omtrent het enig werkelijke.

Tja, het is misschien niet zoveel. Maar wat kan ik u meer zeggen dan dit? Zeker, ik kan oude spreuken uit gaan braken en u toeroepen: oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordet.

Zoals ik u weer eens kan zeggen: heb uw naasten lief gelijk uzelve. Er zijn duizend van dergelijke spreuken te vinden. Maar het zijn alleen alleen maar heel kleine steentjes die moeten wijzen in de richting van ons werkelijke tehuis, het huis waarin wij leven:

De god waarin wij bestaan. Want dit is het enige war blijvend telt. Wij zoeken onze weg steeds weer, bewust of onbewust, in die richting.

Maar ja, wij gebruiken om de weg terug te vinden soms broodkruimels zoals een Hans en Grietje. Wij hanteren filosofietjes e.d. Maar die vergaan, gaan ten onder in onze "feiten" en dan vinden wij de weg terug niet meer.

Maar erg is ook dit niet, zelfs al komen ook wij misschien soms terecht bij een huisje van een heks. Want heksen zijn er nu eenmaal overal. Soms noemen zij zich de enige waarheid, soms inwijding of onthulling. Maar wanneer je even verder kijkt zie je, dat dit alles peperkoek is, gebruikt om je ego vet te mesten tot het konsum eerbaar geworden lijkt te zijn voor de atgene wat geen werkelijk ik bezit. Maar wij zullen tot eenheid terugkeren, wat er ook schijnt te gebeuren.

Overal langs je weg vindt je kleine richtingaanwijzers. Haast elke dag zul je een woord ontmoeten, een begrip vinden, iets zien wat je duidelijk maakt in welke richting je dient te gaan. Maar werkelijk beseffen wat dezen betekenen kun je toch eerst, wanneer je in jezelf hebt gezocht naar waarheid.

Dus u behoeft niet bang of hopeloos te zijn. U komt er heus wel. Alleen komt de een er door vele illusies en aeonen van tijd en de ander stapt misschien bijna meteen de werkelijkheid binnen omdat hij deze aanvaardt kan, aanvaardt kan wat er werkelijk in hem leeft. Maar dat is dan toch wel het enige verschil.

Daarom wil ik u ook zeggen: maak je maar niet al te druk over alles wat er in de wereld gebeurt. Als uw wereld vandaag explodeert leeft u heus voort en morgen hebt u misschien al weer een andere gevonden waar u zich dan weer kunt beklagen over het onrecht dat u tijdens elke inkarnatie- naar eigen gevoelens altans - ondergaat. Want er verandert ook dan niet veel.

Neen. Innerlijk moet je rust kennen en uiterlijk moet je dan doen wat je doen moet, vooral degenen die die rust nog niet blijvend konden vinden.

Mag ik u toewensen dat u die innerlijke rust vindt, zodat u leert beseffen hoezeer uw beeld vande wereld en anderen is vertekend door uw afgaan op persoonlijke visies en eigenschappen die niet eens behoren tot de blijvende werkelijkheid van uw wezen, maar eerder een aangeleerde afwijking zijn waarmede men zich bezig houdt omdat men een belangrijkheid d aaraan wil iontlenen die niets is vergeleken met de belangrijkheid die wij allen bezitten als deel van het geheel waartoe wij behoren.

Goeden avond.

d.d. 10 mei 1985

(tekst eerste deel geredigeerd,
schone woord weggelaten)